

ת"פ 3661/01/15 - מדינת ישראל נגד מחמוד מחמוד, מנסור מחמוד

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 3661-01-15 מדינת ישראל נ' מחמוד (עציר) ואח'

בפני כבוד השופט בן-ציון גרינברגר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. מחמוד מחמוד (עציר)

2. מנסור מחמוד (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

1. בפתח הדברים אציין, כמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], **התשמ"ב-1982**, כי החלטתי לזכות את הנאשמים מחמת הספק מהעבירות המיוחסות להם.
2. הנאשמים, מחמוד מחמוד זידאן ומנסור מחמוד, הואשמו על פי כתב האישום מיום 4.1.15 בעבירות הבאות: נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) **לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: "**החוק**"); הצתה, עבירה לפי סעיף 448(א) סיפא לחוק; שימוש פזיז ורשלני בנשק, עבירה לפי סעיף 338(5) לחוק; ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1)+(2)+(3) בצרוף עם סעיף 25 לחוק; התפרעות, עבירה לפי סעיף 154 לחוק.

עובדות כתב האישום

3. ביום 20.7.14, בסמוך לשעה 21:30 הונחה צוות של משמר הגבול (להלן: "הצוות") להגיע לכניסה הצפונית של עיסאווייה, בסמוך לתחנת הדלק מנטה, בשל התפרעות המונית אשר כללה חסימת צירים ושריפת פחי-זבל, אשר בוצעה על ידי כמאה רעולי פנים ובתוכם הנאשמים (להלן: "המתפרעים").
4. משהבחינו המתפרעים בצוות החליטו לתקוף אותו באמצעות אבנים, זיקוקים ובקבוקי תבערה. בהוראת מפקד הצוות החלה מכונית ההתזה (להלן: "המכתזית"), אשר הייתה נהוגה באותה העת בידי מולגטו דלבה, לנוע לעבר המתפרעים במטרה לפזרם. במהלך הפיזור ידו הנאשמים ואחרים, אשר זהותם אינה ידועה במדויק למאשימה, בקבוקי תבערה, זיקוקים ואבנים לעבר המכתזית, כאשר שלושה מבין בקבוקי התבערה פגעו במכתזית וגרמו להצתת חלקים ממנה ולנזקי פח.
5. במעשיהם אלו שלחו הנאשמים אש במטרה לפגוע בנכס של המדינה, המשמש את הציבור, או במטרה

לפגוע בבני אדם, ניסו לתקוף שוטר בנסיבות מחמירות והשתתפו בהתקהלות אסורה אשר יש בה כדי להטיל אימה על הציבור.

תשובה לאישום

6. נאשם 1 כפר בעובדות כתב האישום, ונטען בשמו כי לא נטל חלק באירוע המפורט בו.

7. נאשם 2 כפר בעובדות כתב האישום.

הראיות בתיק

8. מטעם המאשימה העידו: רס"ל **ראנן חלבי**, אשר חקר את נאשם 1 ב-30.12.14 (פרוטוקול מיום 24.3.15 עמוד 21); רס"ב **משרתי מסעוד יהודה**, אשר חקר פעמיים את נאשם 2 (24.12.14, 30.12.14) ואת נאשם 1 ביום 25.12.14 (פרוטוקול מיום 24.3.15 עמוד 38); רס"ן **מולגטה דרבה**, לוחם במכתזית שהייתה מעורבת באירוע (פרוטוקול מיום 24.3.15 עמוד 63); **מוחמד עביד** (פרוטוקול מיום 3.6.15 עמוד 112); **אניס מנסור**, ממחלק האזנות סתר (עמוד 153); **אהרון לוי**, ראש יחידת ההאזנות (עמוד 184); **המכונה וייצמן**, חוקר בצוות שב"כ שחקר את מוחמד עבד אל נאסר עביד (עמוד 191); **נורית** (נורה), ראש צוות חוקרים בגזרת רמאללה בנימין (עמוד 244).

9. כן הוגשו המוצגים הבאים: ת/1 - הודעתה של אמל חמיס חוויס מיום 28.12.14; ת/2 - הודעתו של נאשם 1 מיום 22.12.14; ת/3 - הודעתו של נאשם 1 מיום 30.12.14; ת/4 - הודעת נאשם 2 מיום 24.12.14; ת/5 - הודעת נאשם 2 מיום 30.12.14; ת/6 - מזכר של רס"ל רנאן חלבי מיום 25.12.14 בדבר המצאת שני דיסקים להשוואת קול של החשודים בחקירות; ת/7 - הודעת נאשם 1 מיום 25.12.14; ת/8-10 - דיסקים של חקירות נאשמים; ת/11 - דו"ח פעולה רס"ן מולגטה דרבה; ת/12 - הודאה במשטרה רס"ן מולגטה דרבה; ת/13 - דיסק חקירת נאשם 1 מיום 22.12.14; ת/14 - דיסק חקירת נאשם 1 מיום 30.12.14; ת/15 - צו אישור האזנת סתר; ת/16 - מזכר השוואת קול בעניינו של נאשם 1, נערך ע"י באהא גאנם; ת/17-41 - תמלולי 41 שיחות טלפון של הנאשמים; ת/18, ת/19 - הודעות מוחמד עביד מיום 26.11.14 ומיום 25.11.14; ת/20 - דיסק האזנות הסתר.

10. מטעם נאשם 1 העיד הנאשם עצמו (עמוד 159), וכן הוגש המוצג נ/2 - זכ"ד של חוקר שב"כ ויצמן מחקירת מחמוד עלי עביד מיום 24.11.14. מטעם נאשם 2 העיד הנאשם עצמו (עמוד 173).

11. להלן אציג את העדויות ושאר הראיות הרלוונטיות.

12. אציין כי ביום 1.6.15 קיבלתי את בקשת ב"כ המאשימה לתיקון כתב האישום ולהוספת עדים נוספים, על מנת שיעידו על האזנת סתר, תמלולים והשוואת קול, והם מופיעים בפירוט לעיל.

עדויות התביעה

עדות רס"ן מולגטה דרבה

13. **רס"ן מולגטה דרבה**, לוחם במכתזית שהייתה מעורבת באירוע, היה המפעיל במכתזית. הוא העיד כי התקבלה הוראה שעל המכתזית להגיע לכניסה הצפונית של עיסאווייה ולהתחבר לקצין האחראי. הכוחות הרגליים שהיו במקום לא הצליחו להדוף את המתפרעים חזרה לתוך הכפר. המכתזית נכנסה לפעילות כדי לפנות את הציר, ואז בסמוך לתחנת הדלק בכניסה לכפר הופצץ המכתזית בזיקוקים ואבנים, או אז פגע בקת"ב בצד ימין של הרכב, היכן שישב העד, והחלון של הדלת החל לבעור; וגם בצד השני של המכתזית פגע בקת"ב. לאחר מכן, גג הרכב עלה באש. השוטרים לא הצליחו לכבות את כל האש וחילצו עצמם מן הרכב. לאחר מכן התארגנו מחדש ברכב, חזרו לבסיס בעטורות בכדי למלא חומר התזה חדש, וחזרו לאזור, הפעם לכניסה הדרומית לעיסאווייה, ליד האוניברסיטה העברית ובית החולים הדסה. שם רק נזרקו עליהם אבנים, והמכתזית לא נפגעה מבקת"בים נוספים (עמודים 65-66).

14. דרבה העיד שבחודש דצמבר 2014, כמה חודשים לאחר האירוע, כשהגיע למשטרה למסור עדות, חיכה לו דו"ח הפעולה שלו על האירוע; והוא העיד על סמך הזיכרון ועל סמך הדו"ח האמור שמילא לאחר האירוע. הדו"ח הוצג לעד בחקירה הנגדית והעד אישר שערך אותו וחתם עליו.

15. במסגרת חקירתו החוזרת של דרבה, ביקש ב"כ המאשימה להגיש את דו"ח הפעולה וההודעה במשטרה. ב"כ המאשימה נימק את הבקשה בכך שהשוטר העיד שנזכר בפרטי האירוע נשוא כתב האישום מעין דו"ח הפעולה, והדו"ח הוא מסמך אוטנטי שנוצר 50 דקות לאחר האירוע. כן צוין כי במהלך החקירה, השוטר הקריא קטעים מדו"ח הפעולה ומעדותו. עוד נטען כי מדובר בהקפאת זיכרון, דבר המצוי אצל שוטרים, המעורבים באירועים רבים במסגרת עבודתם ובחלופי הזמן אינם זוכרים אותם אלא על בסיס הדו"חות שכתבו בזמן אמת. לשאלת בית המשפט השיב ב"כ המאשימה כי יש חלקים בדו"ח שלא הוזכרו בחקירת העד.

16. ב"כ הנאשמים התנגדו לבקשה. לטענתם, מדובר במקצה שיפורים של עדות השוטר, וכי ב"כ המאשימה היה חייב להגיש את הדו"ח וההודעה בתחילת עדותו. נטען כי כלל הקפאת הזיכרון אינו רלוונטי לענייננו שכן הקפאת זיכרון קיימת רק כאשר העד אינו זוכר דבר, בעוד שבמקרה דנן, השוטר העיד בצורה שגורה ומפורטת ולא טען שהוא אינו זוכר את האירוע נשוא כתב האישום. עוד טען עו"ד סוועאד, כי הוא ביקש מהשוטר שיקרא חלקים מהטקסטים רק מתוך הנחה שהחלקים האלו לא יובאו לפני בית המשפט.

17. בהחלטה מיום 8.4.15 קבעתי כי אני מקבל את עמדת המאשימה ומורה על הגשת דו"ח הפעולה וההודעה, ובהתאם סומן דו"ח הפעולה כ-ת/11, וההודעה - ת/12. כעת יובאו נימוקי ההחלטה.

18. אכן, הכלל בדבר "הקפאת הזכירה בעבר" אינו רלוונטי לענייננו, כיוון שלצורך הפעלת הכלל, המביא לקבלת המסמך כראיה לאמיתות תוכנו, נדרש כי העד אינו זוכר כלל את האירוע שעליו הוזמן להעיד, או שחוסר הזיכרון הוא משמעותי (ראו לעניין זה, לדוגמא: ע"פ 869/81 שניר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4) 169; ע"פ (נצ') 1280/07 יונס נ' מדינת ישראל (22.1.08); י' קדמי, **על הראיות** (תש"ע-2009), כרך שני, 786-787). גם אם השוטר נעזר בדו"ח תוך כדי עדותו, והעיד כי אף כשהגיע למשטרה למסור עדות הוא רענן את זכרוננו באמצעות דו"ח הפעולה, בסופו של דבר הוא לא טען כי אינו זוכר את האירוע בכללותו, ונוצר הרושם כי הוא דווקא זוכר את האירוע.

19. יחד עם זאת, הואיל וב"כ נאשם 2 חקר את השוטר על בסיס דו"ח הפעולה וההודעה, יש לאפשר את הגשת מסמכים אלו לבית המשפט, כאשר אין הם כשלעצמם משמשים כראיה לאמיתות תכנם, אלא לבחינת מהימנותו של העד (ע"פ 697/79 **הרצל בן משה כהן נ' מדינת ישראל** (14.4.1980); קדמי, שם, חלק רביעי, עמ' 1937). בתוך כך אציין, כי מצאתי את עדותו כמהימנה.

עדות מוחמד עבד אל נאסר עביד

20. מוחמד עבד אל נאסר עביד הוא העד המפליל (להלן גם: "עביד" או "העד המפליל"). במסגרת הודעותיו במשטרה בעניינו מסר העד פרטים אודות מספר רב של פעולות במסגרת חמאס ופעולות טרור, לרבות פרטי המשתתפים באירועים אלה. במסגרת זו סיפר העד בהודעותיו, כי במהלך חודש הרמאדאן בצומת מעלה אדומים, בשעת לילה מאוחרת, זרקו הנאשמים בקת"ב וזיקוקים על רכב התזת מים של המשטרה, ושרפו את החלק העליון (ת/18 - הודעה מיום 25.11.14, שורות 156-162 (בגרסה העברית)). הודעת העד במשטרה היא הנדבך המרכזי במארג הראיות הקושר את הנאשמים לאירוע נשוא כתב האישום.

21. מתחילת עדותו בבית המשפט טען העד, כי הדברים שהודה בהם במשטרה, "**הודיתי בהם בכוח**" (עמוד 112 שורה 20). לטענתו (שם שורות 24-28, עמוד 113 שורות 1-2):

ת: אני הייתי אצל השב"כ, והכריחו אותי לדבר על אנשים. אמרו לי שמות של אנשים והכריחו אותי לדבר. שאלו אותי על אנשים. אז אמרתי שאני לא יודע כלום על אנשים האלה, אז העלו אותי אצל האנשים המלשינים כאילו של המשטרה. שם הם שאלו אותי מה אני יודע עליהם, אז אמרתי שאני לא יודע כלום עליהם. אז אמרו לי אם לא יודע אז יגידו שאני מלשין, יוציאו עלי שמועה שאני מלשן.

ש: אז איימו עליך לא הרביצו לך?

ת: איימו עלי, כן. ואני לא יודע כלום עליהם ואני מתחרט על הדברים שעשיתי. על הדברים שקרו אני הודיתי עליהם בכוח, לא רציתי להודות עליהם.

22. בהמשך חקירתו ציין כי הוא אינו זוכר כלום ממה שסיפר במשטרה. כשהוצגו לו הודעותיו אמר, "כל הדברים שיש כאן לא היה כאלה. כשהייתי אצל המלשינים הם הכריחו אותי להגיד את הדברים האלה, הם הכריחו אותי לדבר. המלשינים. אני בגלל שהייתי בגלל שחילקתי את הכרטיסים, ההזמנות לחתונה שלי אז אמרו לי אם אתה רוצה לצאת לקיים את החתונה שלך אתה צריך לדבר כדי לצאת. ואמרתי דברים שלא קרו. אז כל ההודאות [כך בתמליל; צ"ל "הודעות" - ב.צ.] שקראו עליהם ועל השאר הם לא נכונים ולא אמיתיים." (עמוד 113 שורות 22-28)

23. העד נשאל על החלק בהודעתו שבו דיבר על הנאשמים, וטען "**תחת לחץ לקחו ממני את הדברים, והכריחו אותי להגיד דברים שלא קרו**" (עמוד 114 שורות 24-27).

24. בחלק הרלוונטי בהודעתו מיום 25.11.14 נראה כי העד מתייחס לאירוע המתואר בכתב האישום כאירוע שנכח בו: "**במהלך חודש רמאדאן האחרון במהלך העימותים הייתי מגיש עזרה ראשונה, במהלך עימותים אלו השתתפו הרבה צעירים מהכפר כאשר היו רעולי פנים ומבין אלו שזרקו זיקוקים ומולוטובים הם: 1. מחמוד זידאן... 2. מנסור מחמוד... במהלך חודש רמאדאן האחרון בצומת מעלה אדומים בשעות הלילה המאוחרות,**

מחמוד זידאן ומנסור מחמוד ואחרים זרקו מולטובים וזיקוקים על רכב התזת המים של המשטרה ושרפו את החלק העליון".

25. בחקירתו חזר בו העד מהודעתו והציג גרסה שונה לחלוטין, לפיה כלל לא נכח באירוע (עמוד 118 שורות 14-24):

ת: ביום של השריפה ראיתי בטלוויזיה שזה קרה, באותו יום עשיתי ניתוח. ראיתי בטלוויזיה. שאלו אותי על כמה אנשים, על מספר אנשים באותו יום, אבל אמרתי להם שאני לא יודע. הם המשיכו ללחוץ עלי על הנושא הזה, והפחידו אותי ואיימו עלי. אז אני בגלל שראיתי בטלוויזיה מה קרה סיפרתי להם מה שאני יודע לפי הטלוויזיה אבל לא לפי האירוע עצמו.

ש: לא הגשת עזרה ראשונה באירוע?

ת: יש לי ניירות שיכולים להוכיח שהייתי בבית חולים.

ש: אז לא טיפלת בפצועים באירוע הזה?

ת: הייתי בניתוח מאושפז בבית חולים.

26. לאור תשובות העד, ביקש ב"כ המאשימה להגיש את הודעות העד במשטרה, מכוח הוראות סעיף 10א לפקודת הראיות. בתחילה ביקש להגיש ארבע הודעות של העד, ולבסוף צמצם את בקשתו להגשת שתי הודעות, האחת מיום 25.11.14, והשנייה מיום 26.11.14. נטען כי בענייננו חל סעיף 10א(3) לפקודה, בו נקבע כי כאשר לדעת בית המשפט, שונה העדות בפרט מהותי, או שהעד מכחיש את תוכן האמרה, יחול הסעיף וניתן להגיש את ההודעה.

27. ב"כ נאשם 1 לא התנגד לעצם הגשת שתי ההודעות הנ"ל (כאשר לגבי שתי ההודעות הנוספות טען שהן לא רלוונטיות), אך התנגד להגשתן במסגרת סעיף 10א. לטענתו, כאשר העד הודה שאמר את הדברים במשטרה, אך מסביר בביהמ"ש מדוע תוכן אינו נכון -המקרה אינו נופל לגדרו של סעיף 10א.

28. ביום 8.6.15 הכרעתי כי אני מקבל את בקשת ב"כ המאשימה ומורה על קבלת שתי ההודעות של העד מוחמד עביד מיום 25.11.14 ומיום 26.11.14, מכוח סעיף 10א לפקודת הראיות.

29. סעיף 10א(א) לפקודת הראיות קובע מספר תנאים מצטברים, כאשר בהתקיימם ניתן לקבל אמרה בכתב של עד שניתנה מחוץ לבית המשפט:

10א. (א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

30. באשר לס"ק (3), שבו נעוצה הסיבה לקבלת האמרה בכתב, כבר נפסק כי בכדי לקיים את הוראות הסעיף, אין צורך בקיומה של סתירה בין העדות לבין האמרה, אלא די בתשובות מתחמקות של העד או שהוא אינו חוזר על תוכנה של האמרה (ראו, למשל, ע"פ 9613/04 **ציון בן סימון נ' מדינת ישראל** (4.9.06), פסקה י"ב).

31. בנדון דנן, מתקיימים התנאים של סעיף 10א(א) לפקודה. אין עסקינן בתשובות מתחמקות, אלא בסתירות של ממש, כאשר העד טוען כי הדברים שאמר במשטרה היו לא נכונים.

32. בהמשך חקירת העד, נשאל לגבי התמונות שהוצגו לו בחקירה ושזיהה בהן את הנאשמים. לטענתו, הוא לא מסר שמות ביוזמתו, אלא החוקרים אמרו לו שמות ואמרו לו לרשום אותם (עמוד 125 שורות 24 - 25). אך לאחר מכן הוא מזהה באולם את הנאשמים עליהם דיבר במשטרה, ומאשר שזיהה אותם בתמונות (עמוד 128 שורות 15-19).

33. העד נשאל איפה צומת מעלה אדומים, והעד מאשר שזה הצומת ליד מעלה אדומים בדרך לים המלח, שהוא **אינו** מקום האירוע, שהיה בכניסה הצפונית לעיסאווייה ליד תחנת הדלק מנטה (עמוד 130 שורות 13 - 29; עמוד 131 שורות 1 - 7):

ש: צומת מעלה אדומים, זה הצומת שליד מעלה אדומים בדרך לים המלח?

ת: נכון.

ש: צומת מעלה אדומים יש תחנת דלק? לא נכון?

ת: הוא אמר שיש בצד השני. דור אלון.

ש: כשאתה רוצה לעלות לגבעה הצרפתית איפה שיש את תחנת הדלק, זה צומת מעלה אדומים?

ת: לא.

ש: כשאתה מדבר על צומת מעלה אדומים אתה לא מתכוון לתחנת הדלק מנטה שבכניסה הצפונית, איפה שהולכים למרכז המסחרי בגבעת הצרפתית.

ת: לא מתכוון לשם. יש וידאו וזה מצולם בתחנת ...

ש: מה מצולם בתחנת פלסטינית?

ת: צולם הווידאו של האירוע עצמו.

ש: עכשיו אני מבין ממך, שאתה צפית באירוע הזה של המכתזית בתחנת פלסטין היום?

ת: נכון.

ש: זה באמצעות טלוויזיה או מכשיר אחר?

ת: דרך האי". פד.

ש: היה לך איי. פד בבית החולים אוגוסטה ויקטוריה?

ת: כן.

ש: כלומר שנחקרת על המכתזית הזאת, על האירוע הזה, אתה ראית אותו בטלוויזיה ידעת על מה מדברים?

ת: כן.

34. בהמשך חקירתו טען העד, שנכנסה חוקרת והתפשטה לגמרי לפניו, ואז איימו עליו החוקרים שידבר כפי שהם מורים לו, אחרת יפיצו עליו דברים שיפגעו בו (עמוד 126 שורות 10 - 29; עמוד 127 שורות 1 - 17). לאחר מכן טען ציין שבחקירות ביום 24.11.15 היה עייף מאוד, לא נתנו לו לאכול ולא לעשן (עמוד 133 שורות 18-19), והחוקר ויצמן אמר לו שהוא "יטיבש" בחדר החקירות ושלא יתחתן. כן נתן העד גרסה נוספת ממנה משתמע שלא מסר פרטים בחקירה מתוך האיומים שהופעלו אליו, אלא שניסה להתפאר בדברים שאמר: **"רציתי לעשות מעצמי גיבור, להגביר את המעמד שלי"** (עמוד 143 שורות 19 - 20).

35. בחקירה חוזרת נשאל העד על כך:

עו"ד עמית: מסרת מספר גרסאות, פעם אחת אמרת שאיימו עליך, פעם אחת סיפרת שרק רצית להיות אבו עלי ולכן אמרת את הדברים, פעם אחת אמרת את הדברים שאמרת בפני עספיר ושלא ידעת ורק סיפרת, תוכל לספר לבית המשפט סוף, סוף מה קרה?

ת: הם הכריחו אותי לספר לעספיר שאתה מדבר עליהם, לא אני הבאתי דברים בעצמי. הם הכריחו אותי.

ש: אז לא התפארת כמו המשל היפה שעו"ד יחיא נתן.

ת: הכול ביחד.

(עספיר - הכוונה למדובבים, ב.ג.)

36. בחקירה הנגדית של ב"כ נאשם 2, אישר העד שהוא פעיל חמאס, והוא הצביע על נאשם 2 בתור פעיל פת"ח. כן אישר שאין "אהבה" גדולה בין שני פלגים אלו ושלפעילי חמאס אין קשר עם פעילי פת"ח (עמוד 147 שורות 11-18). עבד הודה שבין משפחתו למשפחת הנאשמים יש סכסוכים ונקמת דם, ומתקופה לתקופה מתחילות תגרות בין המשפחות (עמוד 148 שורות 3-18). כבר כעת אדגיש שהנאשמים טוענים שאין סכסוך בין המשפחות ואין סיבה שהעד המפליל יתנכל להם (למרות שאם יש סכסוך בין המשפחות, זו טענה שצריכה להיטען לטובת הנאשמים), ועל כן אין אני מקבל את טענתו והדבר משפיע על ההתרשמות מעדות זו.

רס"ל ראנן חלבי

37. הבחורה אמיל חמיס חווים העידה במשטרה על שיחות שלה עם נאשם 2; ועל שיחה מסוימת העידה כדלהלן:

"היו עימותים בעיסאוניה והוא רצה לצאת ואני אמרתי לו למה אתה רוצה את הבעיות כי בסוף יכלאו אותך, וזה לא טוב שתצא והוא גיחך וצחק ואמר שלא ואמר אני לא אשאר בבית ואסתכל בטלוויזיה כמו בנות ואסתכל עליהם... פעם הוא סיפר לי כשיש עימותים הוא לא נשאר יושב, כלומר איך הצעירים יצאו והוא יישאר כמו נקבה בבית" (ת/1, שורות 31-36). העד חלבי העיד בחקירה נגדית כי הזמין את הבחורה לעדות על פי הוראה מהממונים עליו, ולא ביוזמה אישית שלו, על מנת להפעיל לחץ על נאשם 2; ובכך אישר את טענת בא כוחו שאכן כך נעשה. חלבי לא זכר מי מהקצינים נתן את ההוראה.

רס"ב משרתי מסעוד יהודה

38. העד העיד על גביית ההודעות והדיסקים מהחקירות. הוא נשאל בחקירה נגדית, מדוע שאל את נאשם 1 בחקירה מיום 25.12.14, אודות כך שעבד (העד המפליל) אמר בחקירתו שבתאריך 20.7.14 (מועד האירוע נשוא כתב האישום) זרקו בקת"ב על המכתזית, וביום 22.7.14 זרקו בקת"ב על חיילים, שהרי עבד עצמו לא הזכיר תאריכים בחקירתו. למשרתי לא הייתה תשובה לשאלה, וידע לומר רק כי בדרך כלל, כשהוא שואל שאלה הוא מסתמך על משהו; אבל כעת, בחומר שיש לו, אין מקור (עמוד 48 שורות 15 - 21). כך גם נשאל ע"י ב"כ נאשם 2, וכך גם השיב בהתאם (עמוד 52 שורות 14 - 24; עמוד 53 שורות 1 - 2).

39. משרתי שאל את נאשם 1 באותה חקירה האם הוא מוכן לבצע עימות עם עבד, והלה השיב בחיוב; ברם העימות לא בוצע. משרתי לא ידע להשיב מדוע לא בוצע העימות ובהמשך טען שהוא לא זוכר מדוע, אך ציין כי העימותים לא נעשים לפי מוכנות של החשוד אלא במקרים בהם החוקרים מוצאים לנכון לעשות כן; ובכל זאת, הם שואלים מראש כדי לראות את תגובת הנחקר.

עדויות נוספות

40. לאור טענות עבד אודות הלחצים והאמצעים שהופעלו עליו בחקירותיו על ידי השב"כ והמשטרה, הוזמנו הגורמים הרלוונטיים למתן עדות אודות נסיבות חקירותיו.

41. **המכונה "וייצמן"**, חוקר שב"כ, הכחיש כי חוקרת בשם נורה נכחה בחקירה, ואם היא הייתה נכנסת לחדר, הוא היה מציין זאת בזכ"ד. ויצמן העיד שלא צעק על העד, שהעד כובד בשתייה חמה וסיגריות, וכי לא זכור לו משהו ספציפי לגבי מצבו הנפשי בחקירה. אם היה רואה משהו חריג, היה כותב זאת (עמודים 195 - 196).

42. בחקירה הנגדית עלה שוייצמן אינו זוכר ספציפית את אותו יום בו בוצעה החקירה, וכי הוא מעיד מכוח הזכ"ד ומזיכרונו את הנחקר. ויצמן העיד שהוא לא ביקש מהעד להפליל אף אחד.

43. העד נשאל האם קרה אירוע, שעבד מדבר עליו בחקירתו, בשעה 1 לפנות בוקר בעיסאוניה ברמאדאן, בו נשרפו שני חיילים. ויצמן השיב כי הוא אינו לא זוכר, אבל הוא בטוח שנעשו בדיקות לאחר מכן (עמוד 239 שורות 5 - 12). כן השיב כי הבדיקות שנערכו לאחר חקירת עבד הינן חסויות מכוח תעודת חיסיון.

44. **נורית** (נורה בערבית), ראש צוות חוקרים בגזרת רמאללה בנימין, העידה כי מעולם לא ראתה את הנחקר עבד, לא נכחה בחקירה שלו, והיא דוחה מכל וכל את טענתו כי התפשטה בפניו (עמוד 245 שורות 10 - 21).

בחקירתה הנגדית השיבה כי ייתכן שהעד מכיר את שמה, כיון שהיא מוכרת מאוד בגזרה שלה, יש רק "נורה" אחת במתקן וחוקרת יחידה, שזו היא עצמה. לסברתה, זו כנראה הסיבה שהזכיר את שמה (עמוד 246 שורות 1 - 15).

45. **רס"ל ראנן חלבי**, חוקר משטרה, העיד בתחילת המשפט באשר לנאשמים, והוזמן שוב למתן עדות בעניין חקירתו של עבד. חלבי אישר שהוא רשם את הדברים בהודעה רק מפי עבד עצמו, כי לא זכור לו שהיה משהו חריג בחקירה או שהעד היה במצב נפשי קשה.

עדויות מטעם ההגנה

נאשם 1

46. הנאשם 1 העיד שהוא לא מכיר את עבד, ולמרות שהוא בן אותו כפר טען כי **"בחיים לא ראיתי אותו קודם... לא יודע למה הוא הזכיר את השם שלי"** (עמוד 160 שורות 14 - 17). הנאשם 1 טוען שהאירועים נשוא כתב האישום לא קרו. לטענתו, אדם שרוצה להתחתן (כמוהו) לא יעשה דברים כאלה. הוא מודה שנאשם 2 הוא קרוב משפחה שלו, והסביר מדוע הכחיש בחקירה במשטרה שהוא מכיר אותו: **"אני הכחשתי שאני שמכיר אותו, בגלל שראיתי שרוצים לעשות עלי קומבינה, הרגשתי שהם רוצים להפיל אותי במשהו, אז הכחשתי שאני לא מכיר אותו וזהו. אני השארתי את זה ביני לבין עצמי, עד שיגיע היום שאני אגיע להעיד בבית משפט"** (עמוד 161 שורות 13 - 18). עוד נשאל מדוע הרבה לשתוק בחקירה, והשיב שנמאס לו מהמצב שהחוקר חוזר על אותם דברים: **"אמרתי לו שאני התרחקתי מהדברים האלה, הוא לא רצה להבין את זה, וחזר עוד פעם לשאול. כל הזמן היה מתגרה בי"** (עמוד 161 שורות 19 - 25).

47. בחקירה נגדית מאשר הנאשם שיש לו אח שקוראים לו מוחמד, שיושב בכלא ושקיבל מגיני הוקרה מהחזית הדמוקרטית. או אז נשאל והשיב (עמוד 163 שורות 18-29, עמוד 164 שורות 1-2), בניגוד לעדותו של עבד, כדלהלן:

ש: העיד פה מוחמד עבד, סיפר פרטים ספציפיים על מקום המגורים שלך, על המשפחה שלך, אתה אישרת שהם נכונים, זאת אומרת שהוא מכיר אותך, יכול להיות שאתה לא מכיר אותו אבל הוא מכיר אותך.

ת: אז מה אם הוא מכיר אותי, אני לא מכיר אותו.

ש: למה שהוא יגיד עליך סתם דברים? מה האינטרס שלו? יש לך סכסוך אתו?

ת: לא אין בינינו סכסוך, דבר ראשון, ואני לא מכיר אותו. אני לא יודע איך הוא מכיר אותי, באיזו דרך, אבל אני חוזר ואומר שלפי הדיבור שלו, הבן אדם, שהוא רואה שהחוקרים רצו אותי בפנים, אז הם הכריחו אותו בעל כורחו זה מחמוד זידאן. אני לא יודע, אתה אמור לשאול אותו את השאלה הזו, לא אותי.

ש: אבל לך אין סכסוך אתו?

ת: לא.

48. הנאשם העיד כי הוצגה בפניו תמונה בחקירה: **"הוא רצה להפיל אותי, והביא לי תמונה שרואים אותי בה,**

ורואים בבירור שמי שבתמונה זה אני, אז הוא כל הזמן חזר ושאל מי זה שבתמונה...; ומיד לאחר מכן הכחיש הנאשם שהוא זה שבתמונה, והכחיש שהוא זה בתמונה שהוצגה לעבד ואשר בה זיהה אותו עבד (עמוד 164 - 165).

49. הנאשם מודה שהתקיימו בינו לבין נאשם 2 השיחות שהוצגו לו בחקירות ב-25.12.14 וב-30.12.14. לשאלה מדוע לא הודה בכך בחקירה עצמה, השיב שוב שראה שהחוקרים עומדים להפיל אותו ולהלביש לו אשמה (עמוד 172 שורות 7 - 29).

נאשם 2

50. נאשם 2 מכחיש שהוא קשור לאירוע זריקת זיקוקים על המכתזית. לטענתו, שמר על זכות השתיקה כשהביאו לו הקלטות כיון שהביאו שיחות עם בחורה ואמרו שהוא מדבר אתה, והנאשם לא רצה שיתעוררו בעיות עם ההורים של הבחורה הזו והמשפחה שלו. בהמשך שתק גם לגבי שיחות אחרות, זאת לטענתו כיון שהתעצבן ולא היה מסוגל לענות על שום דבר, **"כי הם מתכוונים לעשות לי צרות עם אנשים מבחוץ. המשפחה שלי יש להם בעיות גם ככה ולא רוצה להוסיף להם בעיות"** (עמוד 174 שורות 1 - 13).

51. לגבי העד עבד טוען הנאשם כי אין ביניהם כל קשר, חוץ מזה שהנאשם מכיר אותו בשם והוא מכיר את הנאשם בשם (עמוד 174 שורות 14 - 20):

ת: אני אומר כמו שאמרתי בחקירה לפני הפעם הזאת, הבן אדם הזה אין בינינו קשר חוץ מזה שאני מכיר אותו בשם והוא מכיר אותי בשם, יכול להיות. אני לא יודע על איזה בסיס לחצו עליו שיביא דווקא את השמות שלנו, ואיזה דרכים השתמשו כדי ללחוץ עליו. מאד הייתי מופתע שהוא אמר את השמות שלנו לדברים שבכלל לא עשינו.

ש: תגיד לי בבקשה, במשטרה טענת שאין בכלל קשר בינך לבין מחמוד

ת: אני חוזר ואומר, אמרתי להם מקודם שהוא מאותה משפחה, ככה אמרתי בחקירות. אבל כאן בבית משפט אני אגיד שאני מכיר אותו אישית ויש בינינו דיבור. כשראיתי שרוצים להלביש לנו תיק, אשמה ולהכניס אותנו לכלא על דברים שלא עשינו, הכחשתי שיש בינינו היכרות כדי שלא יפילו אותנו בדברים שלא עשינו ולא קשורים אלינו.

52. במשטרה לא זיהה הנאשם את קולו בהקלטות השיחות שהושמעו לו, והוא מסביר זאת בחקירה הנגדית בכך שלא היה מרוכז, והיה לחוץ ומעוצבן בגלל הסיפור של הבחורה, כאשר לא רצה שהקשר ייודע והוא יסתבך עם בני משפחתו ובני משפחתו. אמנם, השיחה עם הבחורה הוצגה לפניו ב-30.12.14, בעוד שכבר ב-24.12.14 הושמעו לו השיחות בהן הכחיש שזה קולו. על כן משיב בהמשך, **"אני לא הייתי לחוץ. אני אומר לך שלא ידעתי לזהות את הקולות, למי לשייך אותם"** (עמודים 175 - 176).

53. לנאשם הושמעו שיחות עם נאשם 1 שהוקלטו ממכשיר הפלאפון שלו. הנאשם אינו מזהה את קולו, תוך שמעיד שרק הוא מסתובב עם המכשיר שלו, ולא נראה לו שיש סיכוי שמישהו אחר החזיק במכשיר (עמוד 177).

54. המאשימה הגישה את השיחות לעצם הוכחת קיום הקשר בין הנאשמים, אך לגבי שיחה שהתבצעה ביום האירוע בשעה 21:43, התייחסה גם לתוכנה. הנאשם 2 אמר בשיחה, **"הלכתי להחליף את הבגדים שלי"**, ונשאל למה התכוון. הנאשם מכחיש שזה הקול שלו ואינו יודע למי הוא שייך (עמוד 178). באותה שיחה אומר הדובר השני, **"יסגרו את כל הדרכים לכפר, יסגרו את כל החנויות"**, ונאשם 2 אומר: **"מה שיש להם אנחנו נוכל חרא עליהם, שאף**

עמוד 10

אחד לא ייגע בכלום, כל צעירי הכפר עומדים (מילה לא ברורה) והמים, הזאת של המים, הגיעה... הנה בוער בכניסה לכפר... שאף אחד לא ילבש את התלבושת...". נאשם 2 טוען שאינו מכיר את השיחה ובמה מדובר (עמוד 180 שורות 1 - 11).

סיכומי המאשימה

55. ב"כ המאשימה טוען כי יש לבכר את גרסת העד המפליל במשטרה שהוגשה לפי סעיף 10א לפקודה, על פני עדותו בבית המשפט, בה מסר מספר גרסאות. כן טוען, כי המאשימה אינה מבקשת לקבל את גרסתו במשטרה כמות שהיא באופן מלא, אלא, תפיסת המאשימה הינה כי זו הגרסה הנכונה מול שאר הגרסאות שמסר בבית המשפט, בהן טען שאיימו עליו; שהופעל עליו לחץ נפשי באמצעות חוקרת שהתפשטה בפניו; שהוא כלל לא היה נוכח באירוע אלא צפה בו בטלוויזיה; וגרסה נוספת שהוא כלל לא מסר במשטרה את שמות המופללים הגם שהדבר נכתב מפיו. כן טען כי הדברים כלל לא קרו והוא רק רצה להתרברב ולהתפאר בפני היושבים אתו בתא.

56. גרסתו בבית משפט נסתרה על ידי חוקרי השב"כ והמשטרה. בחקירתו במשטרה מסר העד המפליל פרטים ספציפיים אודות הנאשמים, ובכך סתירה לטענה כי החוקרים הכניסו לו מילים לפה או שמסר אינפורמציה בעקבות לחץ ואיומים. בין היתר הפליל גם אנשים שכבר נפטרו, כאשר לשב"כ ולמשטרה אין אינטרס ליצור ראיות על אנשים שנפטרו; ובכך יש להסיק כי השמות באו מעביד ולא מחוקריו, דבר המחזק את גרסתו במשטרה.

57. באשר לגרסתו במשטרה הרלוונטית לאירוע נשוא כתב האישום, יש שני פערים מהותיים, באשר לזמן האירוע ומקומו. העד המפליל מתייחס לשעות הלילה המאוחרות (אם כי בחקירתו החוזרת העיד שבמדובר בערך בשעה 20:00); כאשר כתב האישום מתייחס לאירוע שהתרחש בערך בשעה 21:30. כן מתאר העד שמקום האירוע היה בכניסה המזרחית (צומת מעלה אדומים), בעוד שלעיסאווייה יש מספר כניסות - צפונית, דרומית ומזרחית, והאירוע היה בכניסה הצפונית. לטענת המאשימה, העד המפליל נחקר ארבעה חודשים לאחר האירוע, כאשר הוא זוכר אירוע מאוד חריג; אך מכיוון שמדובר באירוע מתגלגל שהתחיל בסביבות שעה 21:30 והסתיים בסביבות 3:00 לפנות בוקר, הוא מיקם אותו במיקום ובזמן לא נכון. לכן מבוקש לקבל את הודעתו של העד המפליל באופן חלקי, בדרך של "פלגין דיבורא", היינו, שאת המקום והזמן יש לקבוע בהתאם להודעתו של השוטר דרבה, בעוד שאת ההפללה של הנאשמים יש לבסס על הודעתו של העד עביד.

58. לטענת המאשימה, קיימים חיזוקים לקבלת אמרת החוץ של עביד, כמתחייב לפי סעיף 10א לפקודה:

(1) הודעת השוטר דרבה ועדותו המתארת את אותו אירוע שהעד המפליל תיאר במשטרה של שריפת גג מכתזית;

(2) האזנת הסתר המתייחסת לנאשם 2, שיחה מספר 3304 שהוגשה במסגרת ת/17, בשעה 21:43 באותו ערב, בה מדבר נאשם 2 עם אדם נוסף ומדבר על הרכב של כיבוי מים: "אף אחד לא ידע בכלום, כל צעירי הכפר עומדים והמים, הזאת של המים הגיעה, הנה, בוער בכניסה לכפר". לנאשם 2 ניתנה הזדמנות בחקירה להסביר את פשר השיחה, אך הוא בחר להגיד שאינו מזהה את עצמו והוא לא יודע של מי הקול, למרות שלטענתו הוא היחיד ששתמש במכשיר הטלפון ממנו בוצעה השיחה. אף העידה המאשימה עד מקצועי שהשווה בין הקול בשיחה ולקול הנאשם בחקירה, והוא העיד באופן חד משמעי שזהו קולו.

(3) חיזוק נוסף שאף מהווה סיוע, הגם שאין צורך לכך, יש למצוא בשקרי הנאשמים בחקירותיהם. הנאשמים מסרו במשטרה שאין שום קשר ביניהם, ושהם לא מכירים אחד את השני. הוטחו בהם שיחות טלפוניות בהן הם מדברים אחד עם השני, ולמרות זאת המשיכו לטעון שלא מכירים ולא יודעים. בביהמ"ש, בחרו הנאשמים, משיקולים שלהם, לשנות את גרסתם ולהגיד שהם שיקרו במשטרה, ולמצוא תירוצים לכך, שהופרכו. לטענת המאשימה מדובר בשקר בעניין מהותי, המוכח בראיה או בעדות עצמאית, אשר נועד להכשיל את החקירה כדי שלא תוכל לקשר ביניהם ולא תוכל להפלילם.

(4) שתיקת הנאשמים בחלק ניכר מחקירתם - לפי סעיף 28א' לחסד"פ, שתיקה בחקירה מהווה חיזוק.

סיכומי נאשם 1

59. ב"כ הנאשם מפנה לפסקי דין בהם זוכו נאשמים לאחר שלא נמצאו חיזוקים מתאימים (כגון ע"פ 6296/13). לטענתו, אין זה סביר לקחת את שמות הנאשמים מהודעת העד המפליל במשטרה, ואת המקום והזמן מעדותו של מולגטה דרבה.

60. העד המפליל העיד לאורך כל עדותו, כי את תוכן הודעתו במשטרה מסר כיון שהכריחו אותו, אך הם אינם נכונים. עוד לטענתו, לא נבדקה טענת העד המפליל כי באותו תאריך של אירוע נשוא כתב האישום עשה ניתוח בבית החולים אוגוסטה ויקטוריה, כך שלא היה יכול להיות נוכח באירוע נשוא כתב האישום ולזהות שם את הנאשמים. הפרשה שלפנינו אינה אלא חקירה מסונפת לחקירה אחרת בה נחקר העד המפליל, ולא ברור האם החקירה הצדדית הזו מספיקה להרשעה. לא היה ניסיון לרדת לפרטי הפרטים ולבדוק האם הודעתו של העד המפליל נכונה, ובעצם מדובר במחדלי חקירה המחייבים את זיכויים של הנאשמים.

61. גם לגוף השורות בהן הפליל לכאורה עביד את הנאשמים, טוען ב"כ הנאשם 1 כי לא ניתן להסתמך עליהן, בשל הפער בשעת האירוע (21:30 לפי כתב האישום לבין שעות מאוחרות בלילה) ובמקום האירוע, כאשר העד המפליל התייחס לאירוע בצומת מעלה אדומים, והובהר שהוא אינו מתכוון לצומת שבכניסה הצפונית לעיסאווייה, שלמעשה היה מקום האירוע. נטען כי הנימוק שהעד המפליל נותן לכך שסיפר על האירוע - כי ראה אותו בטלוויזיה בבית החולים - הינו סביר, כיוון שכלי התקשורת דיווחו על האירועים הללו בהרחבה.

62. ב"כ נאשם 1 מצביע על כך שבזכ"ד של חוקר השב"כ ובהודעת העד המפליל בחקירת המשטרה שנמסרה לאחר חקירת השב"כ, מנה העד שמותיהם של עשרים אנשים אותם הפליל בדיוק לפי אותו סדר בשתי החקירות. לטענת הסנגור המלומד, לא ייתכן שכך זכר העד וחזר על השמות, אלא אם כן חוקריו אמרו לו אותם, או שהדברים לא נכתבו כמו שהם.

63. באשר להאזנות הסתר נטען, כי כנראה היעד היה נאשם 2. כדי ליצור קשר של שותפות לעבירה בין נאשם 1 ל-2, היה מצופה למצוא שיחה טלפונית ביניהם באותו אירוע ברם הם לא היו בקשר טלפוני לגבי האירוע.

64. ב"כ נאשם 1 מצביע על קושי נוסף והוא שהנאשם הסכים להתעמת עם העד המפליל, אך לא אפשרו לו. הסיבה לכך היא שעדותו של העד המפליל היא מקרטעת ויחידה, ואין בה התאמה למקום או לזמן; ואם היה מבוצע עימות, כל התיק היה נופל. בנוסף מתייחס שוב ב"כ הנאשם 1 לאותה עדות מפלילה (ת/18), וטוען כדלהלן:

העד דיבר על שני עניינים לא פשוטים אחרים; היעדר הגשת אישום לגביהם על ידי המדינה אומר הכל, ואני חושב שהוא מעבר לרמת ההוכחה הנדרשת ממני כדי לסתור את התזה המפלילה. העד באותו ת/18 טוען שהוא מסר לנו רימון הלם ושהלקוח שלי מחלק ברכבו, ברכב מסוג פולקסווגן שמעולם לא היה לו רכב כזה... וגם בקבוקי תבערה, ובאחד המקרים אפילו נשרפו שני שוטרים או שני חיילים. אנחנו מדברים פה על לא פחות מניסיון לרצח. בשני עניינים היותר חמורים... לא הוגש בהם שום כתב אישום אז זה אומר דרשני לעניין הכל. (עמ' 275)

סיכומי נאשם 2

65. לטענת ב"כ הנאשם 2, הגם שהיחידה החוקרת אינה חייבת לתעד את אותה חקירה מפלילה, לא ברור מה מנע ממנה לעשות כן. אם היה תיעוד, כל הדיון אודות העד המפליל היה נחסך. ב"כ הנאשם מבקש לשים לב לא רק לרשימת שמות האנשים אותם הפליל, שזהה בין הזכ"ד של חוקר שב"כ להודעת המפליל במשטרה, אלא גם סדר המופתי לגבי ראשי פרקים והתוכן. הדבר פוגע במתן אמון בעדות זו.

66. עוד מוסיף באשר לבקשת המאשימה לערוך "פלגין דיבורא" בהודעת המפליל, כי לא צוין התנאי המאפשר זאת, והוא שיש יסוד לאבחנה בין חלקי העדות שונים, ונימוק המסביר מדוע יש להעדיף חלק אחד על השני; ברם אין הכוונה למצב בו יש מקור אחר שיכול להשלים מידע באותה עדות. כן מודגש כי בימ"ש אינו יכול להרשיע על בסיס עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם כי עדות יחידה בפניו, ויש לשקול בקפידה האם ניתן להסתפק בה. ב"כ המאשימה לא הסביר מדוע יש לקבל דווקא את אותו חלק של ההפללה בהודעת המפליל המזה את הנאשמים ולא את שאר חלקי ההודעה.

67. ב"כ נאשם 2 מציין כי אירוע זה החל להיחקר רק לאחר ארבעה חודשים, ורק לאחר הודעת העד המפליל, כאשר האזנות הסתר בוצעו בזמן אמת. מכאן, שגם השב"כ לא ראה לייחס את האירוע לחובת נאשם 2 או שדי בהקלטת השיחה הרלוונטית מאותו ערב האירוע. עובדה זו חייבת להוביל לפרשנות לטובת הנאשם. באשר לפרשנות השיחה, זה שנאשם 2 אומר ש"בוער" אינו אומר שהתכוון לרכב המכתזית הבוער, אלא שהכפר "בוער", שיש אירוע מתלקח ובוער בכפר.

68. לטענת ב"כ הנאשם, מחדלי החקירה בעניין הודעת המפליל ותוכנה, בעדות יחידה בעייתית, חייבים להביל לזיכוי הנאשמים. נטען, בהינתן כי מדובר בעדות יחידה בעייתית, הרי שהניסיון להעדיף רק חלק ממנה בגלל הסתירות בינה לבין עדות השוטר, בצירוף מחדלי החקירה - מובילים בהכרח למסקנה שהתביעה לא עמדה בנטל ההוכחה.

69. מוסיף וטוען הוא, שגם אם ייקבע כי גרסת הנאשמים שקרית, אין היא יכולה להשלים את הראיות החסרות מצד התביעה להרשעתם. על כן, מבוקש ליתן משקל מאוד נמוך, אם בכלל, לגרסאות הנאשמים.

דין והכרעה

70. אקדים ואומר כי אין חולק בעובדה שביום 20.7.15 התפרעו רעולי פנים רבים בכניסה הצפונית לעיסאווייה, ליד תחנת דלק מנטה, ובמהלך ההתפרעות יידו אבנים ובקת"בים. הבקבוקים פגעו ברכב מכתזית של המשטרה שהגיע למקום, ושרפו את חלקיו. כפי שעולה מהתיק, המשטרה לא עצרה מתפרעים במקום, אלא הניסה אותם לכיוון הכפר, ועשה מאמצים, בדיעבד, לאסוף ראיות שבכוון להפליל אנשים בביצוע העבירות האמורות, לרבות באשר לזיהויים של

המתפרעים, אשר בשעת מעשה היו רעולי פנים. לפיכך, העניין המרכזי הנדון בתיק זה הינו זיהוים של שני הנאשמים כזורקי הבקת"בים ובהתפרעות, והאם המאשימה עמדה בנטל ההוכחה לכך מעל לכל ספק סביר.

71. זיהוי הנאשמים כמבצעי העבירות המפורטות בכתב האישום מתבסס אך ורק על עדותו של העד המפליל, עבד. כיון שזו הוגשה לפי סעיף 10א' לפקודת הראיות, עליו להכריע איזו גרסה מועדפת - גרסתו של עבד במשטרה, או גרסתו בבית המשפט, לפיה אמנם אמר את הדברים במשטרה, אבל הם לא נכונים ואינם אמת; ובאם אעדיף את גרסתו במשטרה, יש לבחון האם יש בכוחה להפליל את הנאשמים במיוחס להם, והאם קיים החיזוק הנדרש.

72. בעדותו בבית המשפט מסר עבד מספר גרסאות בשאלה מדוע אמר במשטרה דברים המפלילים את הנאשמים אשר אינם אמת. העד טען בתחילה כי החוקרים הפעילו עליו לחץ ואיימו עליו כי יפצו שהוא מלשין, אם לא ידבר. עוד איימו כי לא יתנו לו להגיע לחתונה שלו. בהמשך חקירתו ציין שנכנסה חוקרת לחדר החקירות והתפשטה לגמרי, ואז איימו עליו שידבר אחרת יפצו עליו דברים שיפגעו בשמו הטוב. לאחר מכן טען שבחקירות ביום 24.11.15 היה עייף מאוד, לא נתנו לא לאכול ולא לעשן, ושהחוקר ויצמן אמר לו שהוא יתייבש כאן (בחדר החקירות) ושלא יתחתן. כן נתן גרסה נוספת, ממנה משתמע שלא מסר פרטים בחקירה מתוך האיומים שהופעלו אליו, אלא שניסה להתפאר בדברים שאמר "**רציתי לעשות מעצמי גיבור, להגביר את המעמד שלי**". כן בניגוד לדבריו במשטרה, כי שימש כמגיש עזרה ראשונה באירוע מושא כתב האישום, טען בבית המשפט כי כלל לא נכח במקום, וכי באותו היום היה מאושפז, ונחשף לאירוע רק דרך הדיווח שצפה בטלוויזיה.

73. לא מצאתי כי יש לתת משקל כלשהו להסברים השונים של העד באשר לנסיבות מסירת גרסתו במשטרה. למותר לציין כי טענתו לגבי התנהגות החוקרת, תמוהה ואף הזויה, שכן לא ברור מה הטעם בהפעלת אמצעי לחץ כגון דא, ואין להעלות על הדעת כי התנהגות כזו כלולה בין כלי החקירה שבאמתחתן של חוקרות בישראל. מכל מקום, החוקר ויצמן הכחיש לחלוטין את טענות העד באשר ללחצים כלשהו שהופעלו עליו, וכן הכחיש כי החוקרת נורה נכחה בחקירת העד, וכן אף היא העידה. אני מקבל את עדותה כי בהיותה החוקרת היחידה במתקן, שמה כבר מוכר בין הנחקרים, ועל כן יכל העד המפליל לטעון טענה ספציפית כלפיה תוך נקיטה בשמה.

74. לאור ריבוי הגרסאות, ובהתייחס לכלל עדותו של עבד, שלא הותירה רושם מהימן, אני מגיע לכלל מסקנה כי עדותו האמורה משקפת את רצונו לחזור בו מהדברים שמסר בהודעותיו במשטרה ולתרץ בדרך כלשהי את חזרתו האמורה, הא ותו לא. סבורני כי לא ניתן לקבל אחת מגרסאותיו בבית המשפט, או את הטענה המרכזית כי הדברים שאמר במשטרה לא היו נכונים. אי לכך אני מעדיף את גרסתו במשטרה; אם כי, לא אוכל להתעלם גם מן הפגמים בגרסה האמורה, כפי שיפורט להלן.

75. לאור מסקנתי דלעיל, יש עתה לבחון האם הודעת העד המפליל במשטרה מבססת את הפללת הנאשמים מעל לכל ספק סביר. כמוזכר לעיל, בהודעה זו פירט עבד מספר רב של אירועי טרור שאירעו בתקופה שקדמה לחקירתו, ונקב בשמות רבים שהיו מעורבים באירועים אלו. לשם הנוחות אביא במלואם את הדברים שאמר במשטרה לגבי הנאשמים (ת/18, שורות 151-165):

ש: האם ראית אנשים זרקו מולוטוב?

ת: כן.

ש: ספר לי מה ראית?

ת: במהלך חודש רמאדן האחרון במהלך העימותים הייתי מגיש עזרה ראשונה, במהלך עימותים אלו השתתפו הרבה צעירים מהכפר כאשר היו רעולי פנים ומבין אלו שזרקו זיקוקים ומולוטובים הם:

1 - מחמוד זידאן בן 27 אחיו מוחמד, פעילי חז"ד כלוא לשעבר גר מעל מגרש הדשא.

2 - מנסור מחמוד בן 21 רווק פעיל פת"ח כלוא לשעבר, אחיו עלי כלוא היום על גניבת קטנוע והוא גר ליד הבית של חדיפה יוסף שריתח והם היו אחראים על העימותים.

במהלך חודש רמאדן האחרון בצומת מעלה אדומים בשעות הלילה המאוחרות, מחמוד זידאן ומנסור מחמוד ואחרים זרקו מולוטובים וזיקוקים על רכב התזת המים של המשטרה ושרפו את החלק העליון, ואחרי יומיים מארוע זה בשעות הלילה המאוחרות מחמוד זידאן ומנסור מחמוד זרקו מולוטוב וזיקוקים על הצבא וגרמו לשריפת שני חיילים כמו כן ראיתי את מחמוד זידאן מספר פעמים בחודש רמאדן מגיע ברכב שלו מסוג גולף ספורט שנת 2011 עם שני דליים של צבע מלאים מולוטובים ומחלק אותם לצעירים."

76. אעיר כי מיד בהמשך סיפר על כך שמצא רימון הלם שנפל לאחד מפעילי פת"ח בהפגנה ונתן אותו למחמוד זידאן לפי בקשתו. הסנגורים הצביעו על כך ששריפת חיילים ועיסוק ברימון הלם הן עבירות חמורות מאוד, אך לא ברור אם אירועים אלו קרו בפועל ולא נעשה דבר עם מרכיב זה שבהודעה, דבר המעיד על כך שהמשטרה לא התייחסה במלוא הרצינות להודעתו של העד המפליל. חוקר השב"כ ויצמן העיד שהוא לא יכול לומר אלו בדיקות נעשו עם המידע שניתן, כיון שהתשובה לשאלה זו הינה חסויה; ברם מכל מקום, אם היה מוגש כתב אישום נגד הנאשמים בעניינים אלו, הדבר היה ידוע.

77. כמפורט לעיל, בהודעה זו מצויות אי-התאמות מהותיות ביחס למתואר בכתב האישום, באשר למקומו של האירוע ושעתו. אין חולק בכך שהאירוע מושא כתב האישום התרחש בכניסה הצפונית של עיסאווייה, ולא בצומת מעלה אדומים כפי שאמר העד בהודעתו. כמו כן, זמן האירוע לפי כתב האישום הוא בסביבות השעה 21:30, בעוד שלפי העד - בשעות המאוחרות של הלילה. כן אין תאריך מדויק בהודעה. חוסרים ואי-התאמות אלו מעלים את השאלה, האם ניתן להסתמך על ההודעה לצורך הרשעה.

78. כאמור, ב"כ המאשימה מבקש לקבל את הודעת העד המפליל באופן חלקי, לפי הכלל "פלגין דיבורא" - כך שאת ההפללה נקבל מכוח הודעת העד, ברם את פרטי המקום והזמן נבסס על עדות השוטר דרבה. על פי כלל זה, רשאי בית משפט לפלג עדות ולקבל ממנה לצורך הכרעה רק חלקים מסוימים, תוך שהוא דוחה חלקים אחרים מאותה עדות. התנאי לכך הוא, שיש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות השונים (ע"פ 8204/14 **זלום נ' מדינת ישראל** (15.4.15)). בע"פ 431/08 **גואברה נ' מדינת ישראל** (13.4.10) התייחס בית המשפט לשאלת פיצול עדות בהקשר של אמרת חוץ כבמקרה דנן:

באשר לפיצול הודעות חוץ של נאשמים, כבר נקבע כי הגם שפיצול עדות אסור שייעשה באופן שרירותי וכי נדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות, הרי שניסיון החיים והניסיון המשפטי מלמדים כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. שומה על בית המשפט לבחון בזהירות מרבית אמרות כאלה (ראו למשל: פסק דינו של השופט א' רובינשטיין בע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל (4.9.2006), סעיף יד'(2)). בית המשפט המחוזי לא האמין לחלקים מסוימים בהודעותיו של המערער לפיהן לא היה מודע למצוקתה ולהתנגדותה של המנוחה. לכן, נקט בית המשפט בכלל "פלגין דיבורא" תוך מתן הנמקה לפיצול ההודעות. הנמקתו של בית המשפט המחוזי מקובלת עליו שכן לא יתכן כי המנוחה שרטה את המערער בפניו והוא לא הרגיש זאת.

79. בנדון דנן, לא שוכנעתי כי קיים יסוד סביר לאבחנה בהודעת העד המפליל בין ציון שמותיהם של הנאשמים לבין ציון מקום האירוע, ולבסס את מקום האירוע על עדות השוטר דרבה. אני נכון לקבל פער כלשהו בשעות לילה - בין שעות חשכה בתחילת הערב לשעות לילה מאוחרות - בשל חלופי מספר חודשים מאז האירוע ועד חקירת העד. ברם מקום האירוע הוא שונה לגמרי, ודעתי אינה נוחה מפיצול עדותו באופן זה שרק ההפללה נלמדת ממנה - ביחס לאירוע זריקת בקת"בים ושריפת מכתזית, כאשר אין התאמה עם פרט כה מהותי הנוגע לאירוע. כן יצוין, כי תיאור האירוע בהודעה לקוני ביותר. יש להניח כי לאחר מתן ההודעה נבדקו האירועים אליהם התייחס העד, ונמצאה התאמה חלקית לאירוע שריפת המכתזית, ועל כן נלקחו שני הנאשמים לחקירה. ברם, נכון היה לחקור שוב את העד המפליל על אירוע זה בפרט, לתשאל אותו על פרטים נוספים ולבחון שוב את אי-ההתאמות של המקום והזמן.

80. כן אוסיף, כי העד המפליל טען כי הנאשמים היו מעורבים באירוע חמור בו זרקו בקת"ב על חיילים והחילים נשרפו. נאשם 1 נשאל על כך פעם אחת בלבד מתוך שלוש הודעות שהוגשו, ביום 25.12.14; ונאשם 2 נשאל על כך ביום 24.12.14. אכן לא ברור מה בין מקרה זה, אם אכן התרחש, לבין המקרה שלפניי מבחינה ראייתית - כאשר אני מניח כי אם האירוע היה מתקיים, ניתן היה למצוא דיווח עליו כפי שנמצא הדו"ח של השוטר דרבה, ומכאן להוביל לכתב האישום נגד הנאשמים. הגם שנטען כי פעולות החקירה באשר להודעת המפליל חוסות תחת תעודת חיסיון, הרי שהדבר תמוה, וייתכן ומלמד כי לא כל הודעתו של העד המפליל נתפסה כנכונה בעיני החוקרים.

81. לכל האמור יש להוסיף את העובדה התמוהה ביותר באשר לרשימת המופללים הארוכה שבהודעות העד עבד. כאמור, העד מסר - גם בחקירתו בשב"כ וגם בהודעתו במשטרה - רשימה ארוכה של כעשרים שמות של מבצעי פעולות אלימות וטרור יחד עם פרטי האירועים בהם היו מעורבים, כאשר חזר בדיוק על אותה רשימה, ולפי אותו סדר, בשתי ההודעות. לטענת ב"כ הנאשם 1, אליה הצטרף גם ב"כ נאשם 2, יכולתו של עד לזכור רשימה ארוכה ומפורטת כזו, ועוד לחזור עליה בדיוק פעם שנייה בחקירה נפרדת, מוטלת בספק רב, ויש בכך כדי לעורר סימן שאלה באשר למקורם של השמות והפרטים הללו.

82. על רקע ספיקות אלו, אשר בגינם מתעוררת השאלה האם בפנינו מקרה המתאים והראוי ליישום את הכלל "פלגין דיבורא", אתייחס לשתי סוגיות נוספות הרלוונטיות בהקשר זה: דרישת החיזוק, ומידת משקלה של אמרת החוץ עצמה.

דרישת החיזוק

83. ראשית, עלינו לזכור, כי בכדי לקבל כראיה הודעת חוץ מכוח סעיף 10א לפקודה ולבסס עליה הרשעה, מחייב סעיף 10א(ד) לפקודה כי יהיה בחומר הראיות "דבר לחיזוקה" של אמרת החוץ. בע"פ 9608/11 **מדינת ישראל נ' פלוני** (7.7.14), הוגדרה ונומקה דרישת החיזוק כך:

מקובל בפסיקה כי 'דבר חיזוק' נועד להצביע על אמינות העדות. דבר חיזוק מהווה 'ראיה מאמתת', שאינה חייבת להגיע לרף של דרישת ה'סיוע' - 'ראיה מסבכת' המתייחסת לסוגיה השנייה במחלוקת בין הצדדים:

'הדבר לחיזוק אינו אלא תוספת משקל לאמינותו ולמהימנותו של מוסר האימרה' (ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.2007)).

בעניין אקספור, המאפיינים של תוספת דבר לחיזוק הוצגו כך:

עמוד 16

'החזוק ... אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד, בעומדם בפני עצמם, הם דברים אמינים. על-כן, אין הכרח שפניו של החזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם לבין העד - השותף לעבירה'.

84. לטענת ב"כ המאשימה, קיימים בענייננו מספר חיזוקים:

(1) הודעת מולגטה דרבה ועדותו, המתארות את אותו אירוע שעבד מתאר במשטרה של שריפת גג מכתזית.

(2) האזנת הסתר (שיחה מספר 3304 שהוגשה במסגרת ת/17) בשעה 21:43 בליל האירוע, בה משוחח נאשם 2 עם אדם נוסף ומספר שהחליף בגדים, וכן מתייחס למכתזית של המשטרה: **"אף אחד לא יידע בכלום, כל צעירי הכפר עומדים והמים, הזאת של המים הגיעה, הנה, בוער בכניסה לכפר"**. אכן, נאשם 2 התחמק בעדותו ולא הודה בכך שהוא המדבר בשיחה המוקלטת, הגם שהעיד כי המכשיר הסלולארי בו בוצעה השיחה הוא שלו ואחרים לא משתמשים בו מלבדו. התנהלות זו הותירה רושם לא מהימן ונראה כי שיחה זו מלמדת על מעורבות של נאשם 2 בהתפרעות.

בהקשר זה אעיר, כי משיחה זו לא ברור מה חלקו של נאשם 2 באירוע, אם בכלל. יכול להיות שהיה צופה מן הצד, או שזרק אבנים. גם הרמיזה על החלפת הבגדים אינה מובילה למסקנה ברורה. מדובר באירוע בו השתתפו רעולי פנים רבים, וגם אם נאשם 2 התכוון לתאר כי רכב המכתזית בוער (וייתכן, כפי שטענו הסנגורים, כי מבחינה לשונית ניתן להבין שהתכוון לכך שהאזור או הכפר בוער, ולא הרכב בוער פיזית), לא ברור מה חלקו בכך. אי לכך, הרי שבאמרות הסתמיות ולא ברורות של הנאשם 2 בשיחה האמורה, אין למצוא לדעתי כל חיזוק לאמרת החוץ של העד המפליל, שכן, אין בה כל פרט התורם למסקנת האמינות והמהימנות של מוסר אמרת החוץ האמורה.

(3) שקרי הנאשמים בחקירותיהם - הנאשמים מסרו במשטרה שאין שום קשר ביניהם, וכי הם לא מכירים אחד את השני. בביהמ"ש בחרו, משיקולים שלהם, לשנות את גרסתם ולהגיד שהם שיקרו במשטרה, ולמצוא תירוצים לכך. הנאשמים לא רצו לשתף פעולה עם המשטרה, וכפי הנראה, הם אכן לא רצו לסייע למשטרה "להפיל" אותם. יחד עם זאת, איני סבור כי שקר זה מהווה חיזוק מספיק להודעת העד המפליל.

ב"כ המאשימה מפנה לע"פ 5373/12 **אברמוד נ' מדינת ישראל** (15.4.15), המפנה לע"פ 3731/12 **סוילם נ' מדינת ישראל** (11.11.2014), שם נקבעה ההלכה באשר למשקלם של שקרים בחקירה אף כראיית "סיוע" במקום שנדרשת ראייה כזו:

הלכה היא, כי בנסיבות המתאימות רשאי בית המשפט ליתן לשקרים מהותיים שנמסרו על-ידי נאשם במהלך חקירתו, משקל ראיתי עצמאי, עד כדי ראיית סיוע במקום שנדרשת ראייה כזו. כל זאת, בהתקיימם של מספר תנאים: מדובר בשקר בעניין מהותי; אשר מוכח בראיה או בעדות עצמאית; השקר ברור וחד משמעי; והוא מכונן להכשיל את החקירה ולהטעות את בית המשפט; תנאי נוסף הוא כי השקר קשור לעבירה עליה נסב המשפט ואינו נובע מעילה שאינה רלבנטית, לצורך בירור האשמה (ראו: עניין גץ, בפסקה 76 לפסק דינה של השופטת ע' ארבל; קדמי, חלק שני, בעמ' 840-830). שקרי הנאשם בחקירה אינם יכולים להחליף את התשתית הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה, אך ניתן לייחס להם משקל עצמאי, כראיה המחזקת את ראיות התביעה (ע"פ 334/02 סיבוי נ' מדינת ישראל; קדמי, שם). כוחם הראייתי של השקרים מותנה בהיעדרו של הסבר סביר, שניתן על-ידי הנאשם לאותם שקרים.

לטענת ב"כ המאשימה, בבחינת קל וחומר ניתן למצוא בשקרים העומדים בדרישות הלכה זו כ"חיזוק" בהקשר של אמרת חוץ כבמקרה דנן.

אין חולק בעובדה שהנאשמים שיקרו בחקירותיהם בעניינים הנוגעים לאירוע: נאשם 1 העיד שאינו מכיר את העד המפליל, למרות שהוא מהכפר שלו, ואמר **"בחיים לא ראיתי אותו קודם... לא יודע למה הוא הזכיר את השם שלי"** (עמוד 160 שורות 14 - 17), וזאת כאשר העד המפליל זיהה אותו, אף בבית המשפט, ואף הנאשם 2 הודה שהוא מכיר אותו. בהמשך אף סתר עצמו באשר לתמונה בה הוא מופיע, וטען בתחילה כי הוא מופיע בה ולאחר מכן טען שזה לא הוא, הגם שהעד המפליל זיהה אותו בה. כך גם לגבי נאשם 2, אשר שיקר כאשר טען כי אין הוא הדובר בשיחות המוקלטות שהושמעו לו גם בבית המשפט, כאשר במקביל הודה כי הוא היחיד שמשתמש במכשיר הטלפון שלו, ממנו הוקלטו השיחות, והובאה עדות מומחה אשר אישרה כי מדובר באותו קול.

(4) שתיקת הנאשמים בחלק ניכר מחקירתם - לפי סעיף 28א' לחסד"פ, שתיקה בחקירה מהווה חיזוק. חשוב לציין כי במקרה שלפני הנאשמים לא שתקו לחלוטין. שני הנאשמים לא שתקו בחקירתם מיום 22.12.14; ושתקו בחקירה מיום 30.12.14 כאשר במקביל הם גם כפרו בחשדות נגדם. נאשם 2 נשאל האם ביצע בתאריכים ספציפיים עבירות מסוימות, ובשאלה זו שמר על זכות השתיקה.

משקלה של אמרת החוץ

85. במצב הנוכחי, הראיה שעליה אמורה להתבסס ההרשעה היא הודעת המפליל, שהיא בעצמה חלשה ואינה משכנעת דיה, ובוודאי שכן אם לא נישם לגביה את הכלל של "פלגין דיבורא". החיזוקים שניתנו - היו מספיקים לו הודעת העד המפליל הייתה מלאה יותר או לכל הפחות מדייקת באשר למקום האירוע, כאשר התאריך והשעה כלליים למדי. ברם, גם אילו היינו מסיקים כי יש בחיזוקים האמורים כדי לקיים את מצוות המחוקק לקבילותה של אמרת החוץ כראיה שבכוחה להרשיע, הרי שאין בעצם הקבילות וההעדפה של אמרת החוץ על פני עדותו הסותרת של העד המפליל בבית המשפט כדי להביא להרשעה שעה שאמרת החוץ עצמה חלשה, ואין בפני בית המשפט גרסה מלאה במסגרתה הראויה לביסוס הרשעה.

בנסיבות אלו, הרי שטיעוני ב"כ המאשימה בשאלה האם קיים בחומר הראיות "דבר לחיזוקה" של אמרת החוץ הופכים למיותרים. שכן, אף אם נתמכת אמרת החוץ ב"חיזוק" כלשהו באשר למידת מהימנותו (וציונו לעיל ספיקות מסוימים אף בשאלה זו) - הרי שאין למצוא בה כשלעצמה "ראיית בסיס" המספיקה לביסוס ההרשעה לאור הליקויים שבה, כמפורט לעיל. כבר נקבע לא אחת בפסיקה כי על בית המשפט להשתכנע, מעבר לספק סביר, כי ראיית החוץ היא לא רק ראיה קבילה אלא ראיה מהימנה, ועצם קבילתה - אף אם קיים חיזוק כלשהו כמצוות המחוקק בסעיף 10א(ד) לפקודה - אינה מחייבת כי הנאשם יורשע על בסיסה. ראו למשל, ע"פ 6252/92 **בשיר נ' מדינת ישראל** (27.6.94):

סעיף 10א לפקודת הראיות בוודאי לא בא לאמץ את הכלל: "כזה ראה וקדש", דהיינו, כי בידי בית המשפט לאמץ את אמרת העד, ללא פקפוק, ללא בחינה, וכמקשה אחת, ורק לחפש "דבר לחיזוקה". טרם שיבקש "דבר לחיזוק" על בית המשפט להשתכנע מעבר לספק סביר, כי הראיה שהורתה ולידתה מחוץ לכתלי בית המשפט, היא אכן ראיה מהימנת, בין כולה ובין חלקה. שכנוע אשר כזה אינו יכול להיות פרי אמונה בעלמא של השופט בדובר, ועליו למצוא את ביטוי בהנמקה, שבכללה שיקולים שבשכל הישר, וסימני האמת העולים מתוכה של האמרה, על פי ההגיון ונסיון החיים,

והשתלבותם של הדברים שבאמרה עם מכלול הראיות האחרות. במלים אחרות, משנתקבלה אמרה כראיה, אין בידי בית המשפט לגבש עמדה לגבי אמינותם של דברים שנאמרו בה, רק מתוך התרשמות אינטואיטיבית ואמונה סובייקטיבית. עמדה כזאת יכולה להתגבש רק לאחר ניתוח האמרה, וראייתה כחוליה אחת בתוך כלל הראיות.

86. בענייננו קיימות סתירות בין ראיית החוץ לבין עדות השוטר דרבה באשר למקום האירוע וזמנו. בהקשר זה נקבע כי יש לשים לב לאופיין של הסתירות, שכן אין דינן של סתירות דין אחיד. ראו, לדוגמא, ע"פ 175/10 **חנוכייב נ' מדינת ישראל** (28.7.11), בו נקבע כדלהלן: **"יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטבע האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי."** במקרה שלפניי, אין המדובר בסתירה שניתן להסביר כ"תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי", כדוגמת טעות בציון מספר יריות, תזמון פעולות שאירעו בזמן קצר, צבע חולצתו של התוקף וכיוצא בזה. ראיית החוץ בענייננו אינה ראייה מקיפה ומלאה פרטים, או אז ניתן היה לקבל כי באי-אלו פרטים בודדים נפלו סתירות כלשהן עקב מחדלי זיכרון. במקרה דנא, ראיית החוץ היא לקונית ונותנת מספר פרטים בלבד באשר לאירוע של שריפת המכתזית; כאשר כאמור, הינה הראייה **היחידה והבלעדית** להפלטת הנאשמים במעשה זה. במצב זה, סתירות הנוגעות למקום האירוע ולזמן בו התרחש, מקימות חשש כבד באשר למהימנות הגרסה על פרטיה. לו היה הסבר מתקבל על הדעת לסתירות אלה, שמא ניתן היה לרפאן; אך עצם הנימוק כי העד המפליל העיד מספר חודשים לאחר האירוע, אינו מספיק (השוו, ע"פ 4179/09 **מדינת ישראל נ' וולקוב** (18.10.10), שם זוכה הנאשם לאחר שהתגלו פערים משמעותיים בין סיפור האירוע בהודיית הנאשם, אשר שימשה בסיס להפללתו, לבין הסיפור המצטייר מהראיות החפציות ומהממצאים הפתולוגיים).

87. סופו של דבר, לאחר בחינת כל הראיות, קיים ספק סביר בשאלה האם מתוך כמאה רעולי הפנים שהתפרעו במקום היו שני הנאשמים אלה שזרקו את בקבוקי התבערה על רכב המכתזית כמתואר בכתב האישום. ייתכן בהחלט כי הנאשמים היו מעורבים בהתפרעות, ואולי הם אפילו אלה שזרקו את הבקת"בים, ובית המשפט אינו מתעלם מן הקושי האינהרנטי בזיהויים של מתפרעים רעולי פנים המבצעים עבירות חמורות כגון דא. אך ייתכן, במקרה דנא, כי הנאשמים הספציפיים העומדים לדין אינם אלה שהיו מעורבים כלל בהתפרעות. על כן, הגעתי לכלל מסקנה כי נשאר בעיני ספק סביר, וכי חומר הראיות אינו מספיק לביסוס הרשעה.

88. ייתכן ולו היו מבוצעות פעולות חקירה נוספות כלפי העד המפליל, כגון חקירה נוספת לשם בדיקת מקום האירוע ועימות בין העד לנאשמים, הייתה הודעת העד המפליל שלמה יותר, עם פחות חורים וספקות, כך שהיה ניתן להרשיע על בסיסה.

89. סוף דבר, אני מזכה את הנאשמים מן העבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' אלול תשע"ה, 20 אוגוסט 2015, במעמד הצדדים